

Eski Fotoğraflardaki Kadın

– D.İmgeleri · 04 Kasım 2017

Gün batmak üzereydi, dışarıda oynayan çocukların gülüşmeleri duyuluyordu. Az sonra, etraf kararmadan önce, anneler çocuklarını çağırmak için pencereye çıkacaklardı. Tüm bu sesleri uzaktan tatlı bir melodi gibi duyan kadın, pencerenin önüne yerleştirdiği masasının üzerine dağılmış eski fotoğraflarına bakıp düşünüyordu. Anılarına daldıkça, şimdiki hali içini acıtıyordu.

Zamanın zalimliği ile yüzleşiyor gibiydi. Ne çok şey yaşamıştı? Ne kadar değişmişti? Resimlere baktıkça fark ediyordu. Nasıl değişmem diye düşündü, kolay mıydı? Günlerce yolculuk yapsa anca ulaşacağı mesafeye (hani şu yaban eller denen yere) gelin gitmişti genç yaşta. Anne-baba hasreti çekerken bir yandan çocuk büyütme zorunda kalmıştı arka arkaya. Üç çocuk, hem de çalışarak, dile kolay ama zordu. Zamanı geri alabilse neler yapardı acaba? Geri döndürebilse o günleri kim bilir nasıl tozunu attırırdı her şeyin. Hani şu Kelebek Etkisi filmi gibi resimlere bakıp o yıllara dönse ve değiştirse bir şeyleri, uyandığında yeni bir hayatı olsa. Ama ya 'olması gereken buysa' diye düşündü. Geçmiş değişince, işler sarpa sarıyordu ya filmde bile. Ya olduğum kişi olamazsam diye düşündü. Şu andaki halinden çok da memnunmuş gibi irkildi birden. Geldiği noktadan memnun olmayan ama değiştirmeye de cesareti olmayan biri olduğunu fark etti o an. Acıma hissi daha da arttı kendine. Oysa, şu resimdeki gözleri parlayan genç kız kendisi değil miydi? Ne vakit kaybetmişti o ışığı gözlerinde? Neydi benliğindeki yaşam sevincini yavaş yavaş çeken o şey? Nerede, ne zaman başlamıştı kaybetmeye ışıltısını? Belki de herkes öyleydi. Zaman, kattıkları ile beraber çoğunu alıp götürüyordu belli ki.

Dedesinin kucağında oturan küçük kızın resmine takıldı gözleri. Dedesi çoktan göçüp gitmişti bu diyardan. Onu düşündü hayal meyal hatırladı anılarını, çok erken kaybetmişti. Henüz ölümün ne olduğunu anlayacak yaşa erişmemişti zihni. Dedesine baktı bir süre. Kucağında sevgi ile tuttuğu torununun, büyüdüğünü göremeyeceğini bilmeden, kim bilir hangi duygular içinde poz vermişti o hantal makineye. Bilse neler yapardı acaba diye düşündü. Hayatın varlık ve yokluk arasındaki ince çizgi olduğunu bir kez daha kavradı.

Bir fotoğraf aldı eline, kim bilir kimin düğününde çekilmişti ailesi ile birlikte. Acaba bu fotoğrafta başka kimler vardı. Kimler bu resimlere bakıp o anı düşünüyor diye içinden geçirdi. Şimdi çok uzakta olanlar, acaba neler yapıyordu? Hangi sıkıntılara göğüs gerip hangi mutlulukları paylaşıyordu? Zaman, savuruyordu insanları hep bir yerlere. Sonbaharda, kurumuş yaprakların oradan oraya savrulduğu gibi savruluyordu bazı insanların hayatları da.

Annesinin bir fotoğrafı ilişti gözüne. Nasıl genç, nasıl alımlı idi. Gözlerindeki ışıltıyı gördü. Belli ki o yaşlarda kendine güveni, sağlığı, mutluluğu yerindeydi. Ölmeden önceki hallerini düşününce gözleri doldu. Hangi yaşamışlıklar hangi düşünceler onu da yiyip bitirmişti, almıştı elinden ışıltısını. Kendisini

annesine benzetti. Aynı kaderi paylaşmayı hiç mi hiç istemezdi. Annesinin de istemeyeceğini iyi biliyordu. Fotoğrafta gördüğü, kırmızı mercerize kazağı, koyu sarı saçları ile etrafına ışık saçan genç ve alımlı kadının çöküşüne tanıklık etmişti. Farkında bile değildi zamanın içindeyken. Şimdi ne yapacağını biliyordu. Aynı çöküşü kendisinin de yaşamak istemediğini çok iyi kavradı. Kendi kendine söz verdi kadın. Onu üzen, kıran, aşağı çeken, gelişimini engelleyen ne kadar kişi varsa kendi hallerine bırakmaya, ruhunu zincirleyen sınırlarını yok etmeye söz verdi kendine. Kendine acımanın bir faydası olmadığını aksine ışığını söndürdüğünü gördü gözlerinde.

Akşamın karanlığı iyice hissedilir olduğunda sokaktaki sesler de azalmıştı. Uzaktan bir ambulansın sesi acı acı duyuluyordu sadece. Kim bilir kimin canı yanıyor diye düşünürken kadın, ışığı açmak için ayağa kalkmıştı. Işığı açarken çalan telefonla sıyrıldı düşüncelerinden. Çocuklarından birinin aradığını düşünerek telefona doğru yöneldi. Arayan büyük kızıydı. Çok genç yaşta almıştı kucagina, onu büyütürken kendi de büyümüşü aslında. Şimdi uzakta olduğu için uzun zamandır görüşemediği kızının tatlı sesini duyduğunda az önceki karamsarlığından eser kalmamıştı. Aldığı kararların hepsini unutmuştu. Bir başka akşama ertelemişti "eski fotoğraflardaki kadınla" yüzleşmesini.

O da gerçekleşir miydi bilinmez. Çünkü hayat, varlık ve yokluk arasındaki ince bir çizgiydi...

Dilek Söylemez

3-4 Şubat 2017

<http://facebook.com/dileginimgeleri.dileksoylemez>